

Седма глава

Непознатият влиза в салона. Лицето му е по-бледо от обичайното. Изражението му обаче е непроменено, по-скоро няма изражение.

Миро и Драгица го поглеждат учудено. Усещат, че нещо го е стреснало или обезпокоило. Подсъзнателно изпитват удоволствие, че непознатият има неприятности.

- С какво толкова сте важни, че цялата хърватска полиция ви издирва? - необичайно рязко пита непознатият.

- Ами вие ми кажете – спокойно отвръща Миро.

- И защо във всички вестници е написана сумата, която ти преведох? Няма ли при вас банкова тайна? - непознатият явно е изгубил търпението си.

- Ами вие ми кажете – вдига рамене Миро. - Аз нищо не знам. Може и да си измисляте.

- Не „може“, ами направо си измисля! - отсича Драгица. - Не го ли виждаш какъв е пунтьор?

- Ами да, сигурно нещо ни бърка. Прави си гаргара. Чеше си езика. Взел ни е на подбив. Изобщо, заебава се – продължава Миро.

- Кой, аз ли? - пита непознатият, вече наистина ядосан. - Знаеш ли на колко метра височина сме? А?

- Ти, какво, ще ни мяташ зад борда ли? - ядосва се на свой ред Миро и престава да използва учтива форма. - Хайде, давай! Нали си много печен? Хайде сега да те видим!

- Мога и да ви изхвърля зад борда, но няма да го правя – непознатият отново е спокоен. - Предпочитам да ви поизмъча и след това да ви довърша.

- Така правят само гадняри и страхливци! - вика

Драгица – Вие сте едни гадняри и страхливци!

- По-полека, по-полека! - хваща я непознатия под брадичката. - Ти май започна да се горещиш. Значи, тези земни жени били наистина темпераментни! Нашите са си фригидни, нямат никакви емоции. Само от виртуален секс разбират.

- Ти по-полека! - вика Драгица. - Махни си гаднярската извънземна лапа!

- Добре, добре! - успокоява я непознатият. - Смятам, че не сте замесени в това. Не ви обвинявам, че ви търсят. В края на краищата, ценни кадри сте.

- Виж какво – казва Миро, - ако си имаш лични проблеми, не знам защо трябва да си го изкарваш на нас.

- Нямам лични проблеми – твърди непознатият. - Но че вие сте ми проблем, това е вярно. И ще гледам да го разреша колкото се може по-бързо.

- Какво значи това? - пита Драгица. - Искаш да се отървеш от нас ли?

- До вчера няхах проблеми, но щом се появихте вие, започнаха – отсече непознатият.

- Ти се появи – казва Миро. - Нахълта ми в офиса и се направи на много важен. Знаеш ли как ги обичам тези много важните? А? Да не мислиш, че съм умрял за тъпата ти книга и за неизпраните ти пари? Кой знае от какво са – наркотици, оръжие. На такива ми приличат. Щом са много и се харчат ей така, значи работата не е чиста.

- Знаеш ли от какво са тези пари? - пита непознатият.

- Не и няма как да знам – отговаря Миро – И да ми кажеш, сигурно ще ме излъжеш.

- Няма да те излъжа – казва непознатият. - Съвсем просто е. Например, да вземем твоя нетбук – непознатият изважда нетбука на Миро.

- Какво за моя нетбук? - дърпа се Миро.
- Как мислиш? Защо е толкова малък? - ехидно пита непознатият.

- Ами... хайтек. Има кой да се занимава с това – пренебрежително махва с ръка Миро.

- Хайтек ли? Ха-ха! - за пръв път непознатият се засмива. - Знаеш ли този хайтек откъде се е взел?

- Знаем – казва Миро. - Много учени работят върху това.

- Да, работят – съгласява се непознатият, - но знаеш ли откъде вземат идеи? И, да използвам твоя стил – ноу-хау? Нови материали? Как така всичко толкова бързо се смали? Преди двайсет и пет години процесорът и дисковото пространство на твоя нетбук се разполагаха в една голяма зала със специална климатична инсталация и един отбор обслужващ персонал. Как ти се струва, а? Само двайсет и пет години!

- Ти накъде биеш? - подозрително го гледа Миро. - Да не би да искаш да ми пробуташ онези глупости за извънземните технологии?

- Глупости ли? - възмущава се непознатият. - Виждаш ли моя нетбук?

- Пълно е с подобни, какво чудно? - вдига рамене Миро.

Непознатият с лекота отваря корпуса на своя нетбук и показва вътрешността на Миро.

- Огледай добре – казва непознатият. - Виждаш ли чиповете? Какво ще кажеш?

- От хардуер не разбирам нищо – казва Миро. - Аз и от софтуер не разбирам, ти от хардуер ме караш да разбирам.

- Не, искам само да приложиш филологическия си опит – обяснява непознатият.

- Че какво общо има... - Миро не се доизказва. - По дяволите! Какъв е тоя майтап?

- Не е майтап – казва непознатият. - Кой ще си прави труда да слага такива надписи на всички чипове? Само, за да те впечатля ли? Едва ли някой ще се занимава да прави цял компютър с такава цел.

- Не знам – упорства Миро. - Всякакви ги има. Кръгове в посевите, уж съобщения от извънземни. Дръндрън! Глупости! Не знам какво сте намислили, но вече ми писна!

- Нали питаше откъде имаме парите, с които ти плащаме? - пита непознатият.

- Е?

- Продаваме на вашите правителства хайтек – отсича непознатият.

- Продавате? Кой сте вие? - пита Миро.

- В някои от вашите книги за извънземни ни описват като „някоя от извънземните фракции“. Имай пред вид обаче, ние не сме просто фракция, а алианс, ако мога така да се изразя. - Непознатият затваря нетбука си и го оставя на масичката до себе си. - Но не е и толкова просто. Във вашите книги постоянно ни делят на „негативни“ и „позитивни“, на „лоши“ и „добри“, но ти още от училище знаеш, че черно-белите образи отдавна са остарели. Знаеш, че дори и сред вас има хора, които са с противоречиво поведение, постъпват ту като алтруисти, ту като егоисти. Кое е истинското им лице? Пък и има различни гледни точки. Вашите журналисти често правят герои от негативни типове и оплюват позитивни, защото с нещо не им харесват. Ако някой помогне за нещо, веднага или ще му се присмеят или ще започнат да ровят в миналото му и да търсят компромати.

- Ти за себе си ли говориш? - подсмивва се Миро.

- Не, просто ти обяснявам кои сме ние. Ние сме хора като вас – заявява непознатият. - Само че сме по-напреднали в технологично отношение.

- Не знам какво искаш да ми кажеш – упорства Миро.

- Искам да ти кажа, че търгуваме с вас и от тази търговия получаваме пари – спокойно обяснява непознатият. - Имаме множество представителства в много страни. Те са като търговски кантори. Повечето фирми, които търгуват с нас изобщо не подозират, че сме извънземни.

- Добре, и защо реши да ни кажеш всички тези неща? - пита Миро.

- Защото съм сигурен, че няма да повториш грешката си от вчера – категорично заявява непознатият.

